

[Lannung.]

slutning til mine bemærkninger ved første behandling, udtale ønsket om, at man vil gå videre med forenkling og rationalisering. Jeg håber også, at man i denne sammenhæng vil beskæftige sig indgående med tanken om en udvidelse af umiddelbarhedsprincippet, der er af stor principiel betydning og sagligt og dermed også retligt meget vigtigt, og på samme måde håber jeg, at man vil gå ind for en mere rationel arbejdsdeling mellem underretter og landsretter.

Må jeg endelig sige, at jeg har tiltrådt, at der ikke foretages nogen reel ændring af § 43, stk. 3, ud fra den forudsætning, at der stadig er den samme mulighed som hidtil for at udnævne dommerfuldmægtige til landsdommere.

Jeg vil benytte lejligheden til at henstille, at man også gør alvor af at benytte hjemmelen til at udnævne sagførere, advokater eller landsretssagførere f. eks. til landsdommere. De betænkeligheder, der tidligere måtte kunne være herimod på grund af økonomiske forhold, tror jeg i dag gør sig i langt ringere grad gældende end før, allerede fordi udviklingen har medført, at der, når alt tages i betragtning, må siges at være sket en betydelig grad af udligning i så henseende. Og principielt tror jeg, at det vil være af betydelig værdi, hvis der også på denne måde skabtes en udvidet vekselvirkning mellem begge sider af skranken, advokat-side og dommerside. Enhver, der er nogenlunde fortrolig med engelske forhold, kan ikke undlade ofte at ønske, at vi på dette felt måtte komme det engelske system noget nærmere. Det er givet et spørgsmål, som den højtærede justitsminister selv må interessere sig for, hvis der for alvor skal komme noget ud af det, idet der ifølge inertiens lov jo selvsagt let vil være en vis utilbøjelighed hos administrationens embedsmænd til i gerning at benytte hjemmelen til at inddrage dette i realiteten nye element som en vis konkurrence til det system, hvorefter dommerudnævnelserne hidtil er sket.

Med hensyn til mindretallets ændrings-

forslag skal jeg henstille, at man følger flertallet og foretrækker lovforslagets formulering og derfor stemmer imod mindretallets. Jeg finder, at lovforslaget giver et bedre spillerum, større fleksibilitet og på et hovedpunkt bringer forholdene på linje med, hvad der gælder andre steder. Jeg kan her også henholde mig til, hvad der blev sagt af det ærede medlem hr. Thestrup.

Måske må jeg også benytte lejligheden til at gøre de, jeg tror det er 5, jurister, der er med i mindretallet, opmærksom på, at ændringsforslag ifølge forretningsordenens § 18, stk. 1, bør være ledsaget af bemærkninger, der tjener til deres begrundelse. Det havde derfor været ønskeligt, om den nye bestemmelse havde ført til en nærmere begrundelse i selve betænkningen.

Justitsministeren (Hans Hækkerup): Må jeg først gøre et par enkelte bemærkninger om det omstridte ændringsforslag.

Jeg røber jo ingen hemmelighed, når jeg siger, at vi i udvalget havde en meget hidsig debat om dette ændringsforslag, men der er jo fra alle sider lagt op til megen fredsommelighed i dag, og jeg skal derfor være lige så fredsommelig. Jeg vil blot minde om, at baggrunden for dette ændringsforslag jo er den, at uden for København, når vi nu tænker på skifteretten, behandles boerne af en fuldmægtig og, hvis det drejer sig om større, mere besværlige boer, med en advokat som medhjælper, medens vi altså i København har en særlig ordning, som jeg for min del ikke kan anse for tilstrækkelig sagligt begrundet. Jeg kan ikke se, det er rimeligt, at man i København har 3, undertiden 4, jurister til at behandle et bo, når man kan klare sig med væsentlig mindre juridisk medhjælp i provinsen, og det er heller ikke muligt for mig at se, at det er nødvendigt, at der er dommere i foged- og tinglysningssafdelingerne, når man i provinsen klarer sig med fuldmægtige.

Det er rigtigt, som det ærede medlem hr. Lannung understregede, at baggrunden for lovforslaget er, at man ønsker at skabe